
מסכתות קטנות מסכת שמחות פרק ב הלכה ח

כל הפורש מדרכי ציבור אין מתעסקין עמו לכל דבר. אחיהם וקרוביהם לובשים לבנים ומתעטפין לבנים ואוכלין ושותין ושמחין שאבדו שונאיו של מקום, שנאמר הלוא משנאיך ה' אשנא ובתקוממיך אתקוטט, תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי.

רמב"ם הלכות אבל פרק א הלכה י

כל הפורשין מדרכי צבור והם האנשים שפרקו עול המצות מעל צוארן ואין נכללין בכלל ישראל בעשיית המצות ובכבוד המועדות ושיבת בתי כנסיות ובתי מדרשות אלא הרי הן כבני חורין לעצמן [כשאר האומות] וכן האפיקורוסין [והמומרים] והמוסרין כל אלו אין מתאבלין עליהן, אלא אחיהם ושאר קרוביהם לובשין לבנים ומתעטפים לבנים ואוכלים ושותים ושמחים שהרי אבדו שונאיו של הקב"ה, ועליהם הכתוב אומר הלא משנאיך ה' אשנא.

דברי רב קיצוני בדורו של הרב קוק ביחס לחילונים

והאומה העזה שבאומות קנאית היא ונוקמת, נוקמת היא בקנאה קשה כשאל מעוכרי חייה, לא תשא פני כל, את אחיה לא תכיר ואת בניה לא תדע. עוד חי בלבה קול הכרוז של הרועה הראשון: "כה אמר ד' אלהי ישראל, שימו איש חרבו על ירכו, עברו ושובו משער לשער במחנה, והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו". יודעת היא האומה, ביריעה פנימית, אינסטינקטיבית, שאינה חסרה גם אצל בעלי החיים כולם, ש"הפורשים מדרכי ציבור, שהם כבני חורין לעצמן כבני בלי דת" (לשון השו"ע), ממיתים הם את נשמתה, נוטלים הם ממנה את המזון המחיה אותה, המשיב את רוחה, – והם הם הנם אויביה, אויבי נשמתה, שונאיו של מקום, שונאי ד' אלהי ישראל השוכן בקרבה, שהוא אל חייה. ובזעם תקפץ רחמיה, למען עמדתה וקיומה, – כדי להחזיק את נשמתה לדור דורים.

מתוך דבריו של הרה"ג אלחנן וסרמן הי"ד

מלבד ה"איזמים" הכלליים נתברכנו ב"איזם" יהודי מובהק, דהיינו הנציולמיזם – הלאומיות – המתימר להנחיל לכלל ישראל גאולה גשמית ובעיקר רוחנית. מגמתו להקים עם עברי חדש אשר ינער מעליו את "אבק הדורות הקודמים", ולהכריז "הס כי לא להזכיר בשם ה' ". תכנית פעולתו אף היא פשוטה למדי: להפקיע את רבון העולמים מבית ישראל ומלבבות בבי ישראל. ואם ישאל השואל מי יעמוד לנו בעת צרה? תבוא התשובה: אנו בעצמנו - "כוחי ועוצם ידי". מי זה "אנו"? אלה הם המנהיגים, הנוער "הלאומי" שלנו, הגבורים שהביאו למצב של מלחמה בין עם ישראל למלכות שמים. האם אלו יביאו לנו את הגאולה?

ביחזקאל נובא, כי בעקבתא דמשיחא יכריזו ישראל על סיסמה: נהיה כגויים. נבואה זו החלה להתגשם לפני 150 שנה על ידי נושאי הסכלת ברלין. הם הסתירו את הסיסמה תחת האימרה: "היה יהודי באהלך ואדם בצאתך". לא ארכו הימים ופרי השיטה הזו גמל ובשל, בניהם המירו את דתם. בסיסמה זו היה משום חתירה תחת יסודות התורה. התורה הזהירה את היהודים על התבדלות גמורה בכל אורח החיים מהעמים אשר סביבותיהם. "ואבדיל אתכם מן העמים, להיות לי", עמדו המסכילים והכריזו ההפך: רק "ככל הגויים". אמר הקב"ה "אשר אתם אומרים נהיה כגויים היו לא

תהיה, אם לא: א. ביד חזקה, ב. ובזרוע נטויה, ג. ובחמה שפוכה אמלוך עליכם". זה יתחיל ביד חזקה. אם העם יעמוד במריו, תבוא הזרוע הנטויה. אם יוסיף העם ללכת בקרי, תבא החמה השפוכה. אין לדעת לאיזה מן שלושת השלבים הגענו היום, העתיד הקרוב יוכיח זאת. בכל אופן ברור הוא, כי נבואת "היו לא תהיה" מתגשמת. הגויים מגרשים אותנו באכזריות מגבולם. מרגלא בפי העולם, כי קשה להיות יהודי. ואילו לאחרונה אירע דבר פלא: קשה יותר ליהודי להיות גוי. הגויים משלחים אותנו מעל פניהם.

בימינו אלה בחרו להם היהודים בשתי עבודות זרות אשר להן יקריבו את קרבנותיהם: הסוציאליזם והנציונליזם [הלאומיות]. והנה, ראה זה פלא: בשמים הרכיבו את שתי העבודות הזרות לאחת - נציונל-סוציאליזם, יצרו מהן מטה זעם איום, המכה ביהודים בחמת רצח בכל קצוות ארץ. הטומאות להן סגדנו, הן המכות בנו.

את תורת הלאומיות החדשה ניתן להגדיר בשלוש מילים: נהיה בכל הגויים. לדבריהם, לא נדרש מיהודי אלא רגש לאומי. השוקל את ה"שקל" והמזמר את "התקוה", פטור מכל המצוות שבתורה. ברור, כי שיטה זו נחשבת כעבודה זרה לפי דעת התורה. שתי עבודות זרות אלה טישטשו את המוחות ואת הלבבות של הנוער היהודי. לכל אחת מהן מנגנון של נביאי שקר, בצורת סופרים ונואמים, העושים את מלאכתם בשלימות.

עיקרה של שיטה זו: להיות יהודי, משמע להיות בעל הכרה לאומית ותו לא. ממשיכי דרכו השלימו את תורת רבם, באמרם, כי גם משומד יכול להחשב כיהודי לאומי נאמן. מה דעת התורה על שיטה זו? ישנן הלבבות ברורות בנושא זה: "בשלושים וששה מקומות הזהירה התורה על הגר". את הגר יש לפנק כפנק אב את בנו יחידו. האם תלוי מהו מוצאו של הגר? לא. אפילו אם הוא מבני בניו של המן ולהיפך, בנו של הגדול שבישראל שהשתמד, הרי הוא בכלל "מורידין ולא מעלין"; גרוע הוא בעינינו מכלב, שאין מצות "מורידין" נוהגת בו. רואים אנו כי המוצא הלאומי כשלעצמו, בלעדי התורה, הינו חסר כל ערך. נמצא, כי הרעיון הלאומי כמות שהוא, אינו מוכר על ידי התורה ואינו אלא אליל חדש שגם הוא עבודה זרה. במרוצת הזמן הוליד הרעיון הלאומי בן ונקרא שמו: דתי-לאומי. שם זה מורה כי התואר דתי לבדו אינו מספיק, יש להשלימו בתואר לאומי. השם הזה לשעצמו, מהוה כפירה באחד מיסודות האמונה. נאמר: "תורת ה' תמימה", היינה אין היא חסרה דבר ומום אין בה. הוזהרנו: "לא תוסיפו" ו"כל המוסיף גורע". אם הרעיון הלאומי הוא בבחינת עבודה זרה, אזי הרעיון הדתי-לאומי הוא בבחינת עבודה זרה בשיתוף. לאמיתו של דבר ניסו כבר בעבר הרחוק להוסיף תורה שניה על תורתנו. הרמב"ם כותב באגרותיו, שמיום שנתנה התורה קמו להלחם בה בשיטות שונות. שיטה אחת היתה: "ביד חזקה", באמצעות גזירות ושמידות. על זה הובטחנו: "כל כלי יוצר עליך לא יצלח". שיטה אחרת: "בפה רך", על ידי הסתות וויכוחים. גם על כך הובטחנו: "וכל לשון תקום למשפט אתך תרשיע". במשך הזמן המציאו תחבולה חדשה; אמרו: אמנם התורה טובה היא, אלא שיש להוסיף עליה עוד תורה אחרת. השיטות הללו שאותן מזכיר הרמב"ם, הובאו מן החוץ, על ידי הגויים, אולם כעת, בעקבתא דמשיחא, משתמשים בכל אלו האנטי-דתיים והלא-דתיים משלנו. ביד חזקה, כיצד? כשיש להם הזדמנות לכך, כגון במדינה האדומה, שם ראשי הרודפים של יהודים הכשרים הם המשומדים שלנו, וכן במקום מסוים אחר, בו ניתנה להם האפשרות, רודים הם ביהודים כשרים. במקומות אחרים, מחוסר עוצמה פיזית, משתמשים הם בשיטה השניה, השפלת התורה באמצעים

שונים, על ידי מאמרים ונאומים. השיטה השלישית, הוספת תורה על תורתנו, מוגשמת על ידי הדתיים-לאומיים.

אלו האחרונים, הכניסו בלבול דעות וערבוב מושגים נורא לתוך מחננו. לפני הופעתם ידוע היה כי כיהודי נחשב רק זה המסכים להכנס תחת עול התורה. הכופר בתורה, דינו כמשומד ואין לו שום קשר אתנו. הדתיים-לאומיים טוענים אחרת: אמנם כופר הוא, אבל מכיוון שהוא בעל הכרה לאומית, משלנו הוא. ההלכה קובעת: "כל אדם שאין בו יראת שמים, אסור למנותו לשום מנוי בישראל" (רמב"ם, הלכות מלכים), והמה מכשירים את הכופרים להיות מנהיגים של כלל ישראל. תוצאת ההתחברות לרשעים היתה כפי שחזתה אותה התורה. במקום להחזיר את הרשעים למוטב נהפכו הדתיים-לאומיים להיות תלמידים נאמנים לחפשים והם מפנים את כל מרצם וכוחם, בגלוי ובסתר, נגד נושאי דגל תורה. הם מהוים גשר בין שתי המחנות, של הדתיים והלא-דתיים. אלא שבדרך כלל על פני כל גשר רואים עוברים ושבים, ואילו על הגשר הדתי-לאומי רואים רק עוברים ולא פוגשים בשבים.

עובדה נוראה נצבת לנגד עינינו במדינה האדומה. זה עשרים שנה משהחלו היבסקצים, עוכרי ישראל, לעקור את זכר התורה שם באמצעות גזירות שמד וכבר עומד להמחק זכר ישראל ממדינה זו. רק בני הדור הקודם, נשארו עוד ביהדותם, אך הדור הצעיר אין לו מושג מהו יהודי. נמצא, כי בלעדי התורה אין בכוחנו להתקיים אפילו כמה עשרות שנים ואילו בלעדי ארץ ישראל התקיימנו 2,000 שנה. נדגים זאת במשל: לקיום האדם דרושים אויר לנשימה ולחם לסעוד את לבו. מה עושים בשעה שלאדם חסרים שניהם, מה יש לספק לו תחילה, אויר או לחם? ברור כי בלי אויר, לא יהיה את מי להאכיל לחם. עם ישראל זקוק לארץ ישראל, ועדיין לא זכה לה. גם התורה נחוצה לו, ואנו עדים כולנו לחזיון של התמעטות התורה, משום שרוב הדור הצעיר מנותק ממנה. נשאל, איפוא, אותה השאלה, למה יש לדאוג קודם כל, לתורה או לארץ ישראל? ארץ ישראל אמנם נחוצה לנו, אבל בלעדי התורה לא יהיו לנו יהודים. על כן, ראשית יש לדאוג ליהודים ולאחר מכן לארץ ישראל עבורם. כיצד עושים זאת אצלנו? הופכים את הסדר. אין פוסקים לצעוק: ציון! ציון! במקום לצעוק: "תורה, תורה מה תהא עליה?" בלעדי התורה אנו חסרי מגן וישע, בעוד שעם התורה אנו החזקים בעולם. אין זו מליצה גרידא, זו עובדה המתאשרת על ידי ההיסטוריה בת שלושת אלפי שנה שלנו. זאת ועוד. קנין ארץ ישראל אינו תלוי ברצוננו, "אם ה' לא יבנה בית, שוא עמלו בוניו בו", אבל להפיץ תורה ברבים, בידינו הוא, בנו תלוי הדבר, ו"הבא לטהר מסייעין אותו". שוב ארץ ישראל מצוה היא, אבל הושבת קבוצות של מומרים להכעיס, עבירה גדולה היא ולא מצוה. אין זה בנין הארץ אלא חורבנה. "לית אינון נטורי קרתא אלא חרובי קרתא". קשה ומסוכן חורבן זה מכל החורבנות שהמיטו הגויים על ארץ ישראל. החורבנות הראשונים היו מכפרים על כלל ישראל, אבל חורבן זה שבא ע"י משומדים יהודים, קטרוג קשה הוא על כלל ישראל, המעניק להם מיליונים ונותן באותה שעה לתורה רק פרוטות.

וצריך לידע עוד, כי יש ליצר הרע בחנותו כל מיני סחורות שבעולם, הכל לפי צורך המקום והשעה. וכאותם ה"סוחרים" הידועים בוורשא, הנותנים אבנים במחירן של אבנים טובות, ככה יש ליצר הרע בין שלוחיו גם "רבנים" הלבושים באיצטלא דמילתא ובחלוקא דרבנן, הכותבים וחותמים קו"ק לחזק ידי

זרע מרעים במלחמתם נגד התורה. ויש שלומדים זכות על ה"רבנים" האלו, כי שטותם מכפרת על שיטתם...

רמב"ם, הלכות ממרים פרק ג הלכה ג

במה דברים אמורים, באיש שכפר בתורה שבעל פה ממחשבתו ובדברים שנראו לו, והלך אחר דעתו הקלה ואחר שרירות ליבו, וכפר בתורה שבעל פה תחילה, וכן כל הטועים אחריו. אבל בני אותן הטועים ובני בניהם, שהדיחו אותם אבותם ונולדו במינות, וגידלו אותן עליו – הרי הן כתינוק שנשבה לבין הגויים וגידלוהו הגויים על דתם, שהוא אנוס; ואף על פי ששמע אחר כך שהיה יהודי, וראה היהודיים ודתם – הרי הוא כאנוס, שהרי גידלוהו על טעותם. כך אלו האוחזים בדרכי אבותיהם שתעו.

חזון איש על יורה דעה (סימן ב ס"ק טז)

נראה דאין דין "מורידין" אלא בזמן שהשגחתו יתברך גלויה, כמו בזמן שהיו נסים מצוין ומשמש בת קול, וצדיקי הדור תחת השגחה פרטית הנראית לעין כל, והכופרין אז הוא בנליזות מיוחדת בהטיית היצר לתאוות והפקרות, ואז היה ביעור הרשעים גדרו של עולם, שהכל ידעו כי הדחת הדור מביא פורעניות לעולם ומביא דבר וחרב ורעב בעולם, אבל בזמן ההעלם, שנכרתה האמונה מן דלת העם, אין במעשה הורדה גדר הפרצה אלא הוספת הפרצה, שיהיה בעיניהם כמעשה השחתה ואלמות ח"ו. וכיון שכל עצמנו לתקן, אין הדין נוהג בשעה שאין בו תיקון, ועלינו להחזירם בעבותות אהבה ולהעמידם בקרן אורה במה שידינו מגעת.

הרב משה פיינשטיין (שו"ת אגרות משה, אה"ע חלק א פב ענף יא)

מסתבר שאין לומר שהם נחשבים כנשבו בין העכו"ם מחמת הכפירה שנתפשטה בעולם ונגררו אחריה, כיון שהם במקומות שיהודים כשרים נמצאים, וגם אבותיהם מאמינים בה' ובתורתו רק שהם נגררו בטעותם והיו יכולים ליגרר אחרי הכשרים ואבותיהם ובן נגרר יותר אחר אביו ואם כן רק בבחירת עצמו בדעתו הרעה נתפתה לרשעים והוי תועה עצמו.